

Arrest

nr. 228 025 van 25 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. SELIMOVIC *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 augustus 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 augustus 2015 om internationale bescherming.

Op 13 februari 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 195 844 van 29 november 2017 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing in zoverre zij betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 april 2018 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 209 553 van 18 september 2018 vernietigt de Raad deze beslissing in zoverre zij betrekking heeft op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 mei 2019 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. B. M. (...), bent een Afghaan van Pashtou origine, behorend tot de Miakhel stam. U bent een soennitische moslim. U bent geboren en getogen in het dorp Nyaman gelegen in het hogere gedeelte van de Uzbinvallei van het district Surobi behorend tot de provincie Kabul waar uw vader, uw jongere broer, uw schoonzus en diens drie kinderen nog steeds wonen. Uw broer S. (...) werd verschillende jaren geleden vermoord door de taliban omdat hij als soldaat werkte bij het Afghaanse leger. Uw moeder en uw zus Sa. (...) zijn een viertal jaar nadien omgekomen door toedoen van de taliban, uw vader raakte hierbij gehandicapt. Uw andere zussen zijn getrouwd en wonen allemaal in hetzelfde district. U volgde religieus onderwijs in een madrasa en werkte tegelijk als landbouwer.

Uw vader was ten tijde van de burgeroorlog commandant bij de partij Jamiat-i Islami. Toen de taliban aan de macht kwamen in Afghanistan, stopte hij met zijn activiteiten. Hij werd wel lastiggevallen door de taliban die zijn zoon, dus uw oudere broer, lid wilden maken. Uw vader weigerde dit en stuurde uw broer naar het leger. Tijdens zijn werk bij het leger kwam uw broer nooit op bezoek in uw dorp omdat hij bang was voor de aanwezigheid van de taliban. In plaats daarvan ging hij bij uw zus op bezoek die in een ander dorp woonde van hetzelfde district. U zag uw broer niet in deze periode. U wist ook niet dat uw broer als soldaat werkte omdat uw vader dit geheim hield. Verschillende jaren geleden heeft uw schoonbroer, die bij de politie werkte maar nadien een spion bleek te zijn voor de taliban, uw broer aangemoedigd om naar het dorp te gaan. Hij had uw broer beloofd dat hij zijn veiligheid ging verzekeren. Onderweg werd uw broer echter doodgeschoten door de taliban. Zijn lijk werd naar het districtshuis gestuurd met een dreigbrief erop.

Enkele jaren nadat de taliban uw broer hebben vermoord, twee à drie jaar voor uw vertrek, hebben de taliban een bom geplaatst voor uw huis waardoor uw moeder en uw zus Sa. (...) omkwamen. Uw vader verloor hierbij één van zijn benen. Zelfs na deze incidenten vroegen de taliban dagelijks aan uw vader en aan uzelf om zich lid te maken van de taliban. U moest zich inschrijven bij de arbaki's maar tegelijk spioneren voor de taliban. U moest uw collega's vermoorden en materiaal stelen zoals explosieven en wapens. Uw vader wilde dit niet en stuurde u daarom naar het buitenland.

In oktober 2014 verliet u Afghanistan. Op 27 januari 2015 en op 25 februari 2015 werden uw vingerafdrukken genomen in Hongarije. U zette uw reis verder en vroeg op 4 april 2015 internationale bescherming aan in Noorwegen. U werd vervolgens teruggestuurd naar Hongarije omdat uw vingerafdrukken daar eerst werden genomen. Terug in Hongarije besliste u om naar België te komen. Op 13 augustus 2015 kwam u in België aan waar u de volgende dag internationale bescherming aanvraagde.

Ter staving van uw asielerelaas legde u de volgende documenten neer: de dreigbrief die op het lijk van uw broer was achtergelaten door de taliban, een kopie van de werkkaart van uw broer bij het leger, een kopie van de taskara van uw vader, de lidkaart van uw vader bij de Jamiat-i-Islami en drie foto's van uw vader.

Op 14 februari 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 1 december 2017 werd deze beslissing vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) voor wat betreft de weigering van toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in het artikel 48/4§2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Vervolgens werd u op 5 april 2018 de nieuwe beslissing van het CGVS overgemaakt waarbij nogmaals overgegaan werd tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging een tweede maal in beroep bij de RvV. In haar arrest nr. 209553 van 18 september 2018 vernietigde de RvV deze beslissing voor wat betreft de

subsidiare beschermingsstatus zoals bepaald in het artikel 48/4§2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet opnieuw.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige ten opzichte van de Belgische asielinstanties. Op de dag van uw aanvraag tot internationale bescherming in België op 14 augustus 2015 verklaarde u 16 jaar en 11 maand oud te zijn. U baseerde zich op wat uw vader zei over uw leeftijd (CGVS p. 3). Wegens twijfel over uw beweerde leeftijd werd op 24 augustus 2015 een leeftijdsonderzoek verricht waarbij beslist werd dat u op die datum meerderjarig was en minimum 24.4 jaar oud was (zie administratief dossier).

Het CGVS heeft begrip voor het feit dat iemand zijn exacte leeftijd niet weet in Afghanistan, waar dit vaak niet geregistreerd wordt. Toch kan men in veel gevallen een goede schatting van de leeftijd geven. Het verschil van maar liefst acht jaar tussen de door u aangegeven leeftijd en de leeftijd o.b.v. de botscan is echter te groot, ook voor iemand uit Afghanistan. Het kan ook niet verschoond worden door uw verklaring dat u zich baseerde op wat uw vader u zei over uw leeftijd. Het lijkt er dan ook op dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden met betrekking tot uw leeftijd, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid negatief beïnvloedt.

Betreffende uw vluchtmotieven, met name uw vrees voor de taliban die u wilden rekruteren nadat ze uw broer en uw zus hebben vermoord, dient benadrukt te worden dat het gezag van gewijsde in het arrest nr. 195 844 van 29 november 2017, inhoudt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald wordt in voormeld arrest van de RvV gesteld als volgt:

“2.2.2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het feit dat verzoeker zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige ten opzichte van de Belgische asielinstanties zijn algemene geloofwaardigheid negatief beïnvloedt; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekers broer als soldaat werkte in het leger omdat verzoeker geen enkele informatie over zijn job als soldaat kon geven en tot op heden niets weet over zijn werk; (iii) het niet aannemelijk is dat verzoekers broer enkel met zijn vader in contact kwam en niet met verzoeker – die nochtans zijn oudste broer was en een volwassen leeftijd had –; (iv) verzoekers geringe interesse in de moord op zijn broer (zo kon hij immers geen enkel detail geven over de moord en weet hij tot op heden niet wat in de dreigbrief lag die achtergelaten werd op het lijk) en de vaststelling dat verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip van de moord niet stroken met de gegevens uit de dreigbrief die hij neerlegde, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat zijn broer vermoord werd door de taliban ondermijnen; (v) verzoekers verklaringen omtrent het gegeven dat de taliban twee à drie jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan een bom geplaatst zou hebben voor zijn huis een essentiële tegenstrijdigheid bevatten – verzoeker verklaarde bij aankomst in België immers dat zijn moeder en zus Sa. nog leefden en in Uzbin woonden, daar waar hij later zijn verklaringen wijzigde en ze dood verklaarde – zodat hieraan geen geloof kan worden gehecht en het niet aannemelijk is dat de taliban, die volgens verzoekers verklaringen reeds lang enige macht in zijn regio heeft, pas drie à vier jaar na het vermoorden van verzoekers broer een dergelijke aanslag zouden hebben gepleegd en dit zonder enige specifieke aanleiding hiervoor; (vi) het niet aannemelijk is dat de taliban gedurende anderhalf à twee jaar bijna elke dag verzoekers vader en hemzelf gevraagd zouden hebben om hem lid te maken van de taliban, vermits het niet geloofwaardig is dat zij een gevoelige spionageopdracht aan verzoeker zouden geven nu hij mogelijk wraakgevoelens koesterde ten opzichte van de taliban, daar waar de taliban nood heeft aan mensen die ze kunnen vertrouwen en tevens uit de informatie uit het administratief dossier blijkt dat gedwongen rekrutering uitzonderlijk is omdat de taliban voldoende vrijwilligers hebben; (vii) het

niet aannemelijk is dat de taliban na het vermoorden van verzoekers moeder en zus en het verminken van zijn vader gedurende anderhalf tot twee jaar probeerde verzoeker te rekruteren en het tevens frappant is dat verzoeker pas twee jaar na dagelijks aangesproken en bedreigd te worden door de taliban het land ontvluchtte en dit zonder onmiddellijke vluchtaanleiding; (viii) verzoekers aangehaalde vrees verder wordt onderuit gehaald door de vaststelling dat hij er een openbaar Facebookprofiel op nahoudt met een foto waarop duidelijk te zien is dat hij in Europa is, wat tegenstrijdig is met zijn wens onopgemerkt te blijven voor de taliban en (ix) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn om de appreciatie van zijn asielaanvraag op te buigen zoals wordt toegelicht. [...]

2.2.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen welke blijkens zijn verklaringen zouden zijn voortgevloeid uit zijn vaders zijn zoon lid te maken van de taliban, noch aan de gebeurtenissen die zouden zijn voortgevloeid uit verzoekers weigering om als spion te opereren voor de taliban. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker slaagt er aldus niet in hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen."

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in de zin artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Hieraan dient te worden toegevoegd dat het gezag van gewijsde inhoudt dat de bovenstaande beoordeling vaststaat, daar die reeds tweemaal bevestigd werd door de RvV. Verder vermeldde de RvV nog in haar arrest dd. 18/09/2018 dat u niet aantoonde een risico te lopen op vervolging of ernstige schade omdat u door uw langere verblijf in Europa als verwesterd of als een spion zal worden gezien. U haalde verder aan een vrees te koesteren omdat u een jongeman bent van "fighting age" en omdat u de zoon bent van een militair, waarbij u ook hier alleen verwees naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op uw persoon. U bracht in beroep nog informatie bij waaruit blijkt dat uw broer M.H.M. (...) internationale bescherming kreeg in Frankrijk en legde als bewijs hiervan diens beslissing neer. Uw broer zou dezelfde asielmotieven hebben aangehaald als u. Hierover stelde de RvV dat erop gewezen dient te worden dat ieder dossier individueel wordt behandeld. Bovendien verkreeg deze broer de subsidiaire beschermingsstatus in Frankrijk nog voor u Afghanistan had verlaten, in 2011. Verder haalde u ook aan aan vrees te hebben omwille van de vroegere werkzaamheden van uw broer A. B. (...) bij de politie, een element dat u volgens het arrest van de RvV pas in het verzoekschrift en dus laattijdig aanhaalde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>) of

<https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal

provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>), COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul) - 25 april 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_het_district_surobi_provincie_kabul_20190425.pdf en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Surobi in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surobi een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surobi. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Immers, daargelaten de vraag of het geweld in de Uzbin vallei, zoals u voorhoudt, veel intenser is dan in de rest van het district, dient vastgesteld te worden dat het gegeven dat uw dorp in deze vallei gelegen is geen persoonlijk omstandigheid betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.. Er kon namelijk vastgesteld worden dat u zich ook naar andere gebieden binnen uw district kan verplaatsen zodat u zich kan onttrekken aan (overigens in hoofdzaak doelgerichte) geweld in de Uzbin Vallei. U bent immers een jonge, gezonde man die bewezen heeft om op zelfstandige wijze te kunnen reizen van Afghanistan naar Europa en ook nog binnen Europa tussen de verschillende landen. Zo ging u van Afghanistan eerst naar Noorwegen waar u internationale bescherming verzocht. Door Noorwegen werd u dan teruggestuurd naar Hongarije omdat u daar al eerder internationale bescherming had aangevraagd (CGVS p. 5). Omdat u Hongarije geen goed land vond, kwam u dan op eigen houtje naar België om hier nog asiel aan te vragen (Verklaring DVZ, p. 10, vraag 33). Van iemand die in staat is om te reizen naar meerdere landen waarvan hij de taal niet spreekt, kan eveneens verwacht worden dat hij binnen zijn district een korte afstand aflegt om zich te begeven naar andere dorpen wanneer hij zich wilt onttrekken aan het geweld in de Uzbin-vallei. Bovendien toonde u tijdens uw persoonlijk onderhoud duidelijk aan grote kennis te hebben van uw regio, hetgeen uw mobiliteit in uw regio kan vergemakkelijken (CGVS p. 11-13). Daarenboven stelde u dat u de broodwinnaar was thuis in Afghanistan en dat u uw familie zelf onderhield door te werken met uw vee en ook in de landbouw, hetgeen uw capaciteit om te werken en te wonen in een ander dorp in uw district kan vergroten (CGVS p. 6). Hoewel bijkomend, dient te worden toegevoegd dat u ook een zus heeft die in het districtscentrum van Surobi woont, dat buiten de Uzbin-vallei ligt en volledig onder de overheidscontrole valt. U verklaarde geen goede relatie te hebben met uw zus omdat haar man de dood van uw broer zou hebben veroorzaakt, hetgeen in het bovenstaande in de motivering inzake uw asielmotieven als ongeloofwaardig werd geacht en waarvan de ongeloofwaardigheid reeds tweemaal bevestigd werd door de RvV. Bijgevolg kan er aangenomen worden dat u over een netwerk beschikt dat u kan bijstaan. Aldus dient te worden vastgesteld dat er in casu geen elementen zijn die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit uw dossier blijkt integendeel dat u mogelijkheden hebt om zich te verplaatsen buiten de Uzbin-vallei in uw regio.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Hij benadrukt dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft en afkomstig is uit het district Surobi in de provincie Kaboel. Hij werpt op dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om concreet in te gaan op de

veiligheidstoestand in het gebied vanwaar hij afkomstig is, terwijl objectieve informatie de precare veiligheidssituatie in de provincie Kaboel en het district Surobi bevestigt. Verzoeker citeert uit de COI Focus van 25 april 2019 met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Surobi en de Uzbin-vallei. Verzoeker haalt tevens het EASO Country of Origin Information Report Afghanistan aan van juni 2019 om te stellen dat het district in handen is van de taliban.

Voorts argumenteert verzoeker dat de veronderstelling van de commissaris-generaal dat hij zich binnen zijn eigen district kan verplaatsen om meer veilige oorden op te zoeken kant noch wal raakt. Hij licht toe dat uit de door hem aangehaalde informatie blijkt dat de dreiging in het ganse district Surobi nog steeds significant is en dat de veiligheid van de burgers niet kan gegarandeerd worden. Daarnaast, zo vervolgt verzoeker, is zijn graad van zelfstandigheid irrelevant als hij zich moet verplaatsen in een gebied dat verscheurd wordt door het conflict.

Verzoeker meent verder dat de commissaris-generaal selectief tewerk is gegaan. Volgens verzoeker is het immers zo dat in hetzelfde rapport aangehaald wordt dat de greep van de overheid over geheel het district Surobi de laatste jaren zwakker geworden is. Er wordt in bovenvermeld rapport uitdrukkelijk gezegd dat het district Surobi en de Uzbin-vallei, vanwaar verzoeker afkomstig is, niet meer onder de controle van de overheid is.

Daarnaast betoogt verzoeker dat niettemin, in ondergeschikte orde, ook rekening dient te worden gehouden met zijn Afghaanse nationaliteit en de veiligheidssituatie in gans Afghanistan. Onder verwijzing naar tal van rapporten en persartikels aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan voert verzoeker aan dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Afghanistan dermate dramatisch is geworden dat de subsidiaire bescherming zich opdringt voor alle personen die hun Afghaanse nationaliteit kunnen bewijzen. Luidens verzoeker beroept de commissaris-generaal zich op dit moment overigens op een verouderde situatie terwijl het conflict aan een snel tempo escaleert.

Ten slotte voert verzoeker aan dat de interpretatie van de commissaris-generaal van de subsidiaire beschermingsstatus te beperkt is. Hij betoogt als volgt:

"Verweerster focust zich op de aanwezigheid van een aanhoudend gewapend conflict in een regio teneinde al dan niet de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verweerster verwaarloost echter de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt. Ook al neemt de ernst van het gewapend conflict in een bepaalde regio af, het geweld blijft sluimeren (er is slechts sprake van schijnbare stabiliteit) en de levensomstandigheden blijven mensonwaardig. Opbouw is een werk van lange adem. Zolang de veiligheidssituatie in de omliggende regio's niet verbetert, blijft de adequate en nodige humanitaire hulp uit."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul)" van 25 april 2019, p. 4 (stuk 3);
- het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van juni 2019, p. 165 (stuk 4);
- het rapport "Civilian deaths from Afghan conflict in 2018 at highest recorded level" van UNAMA van 24 februari 2019 (stuk 5);
- het artikel "Afghaanse migratieminister vraagt Nederland uitzettingen te stoppen: 'Land niet veilig'" van NOS van 23 maart 2019 (stuk 6);
- het artikel "Will talks with the Taliban bring peace of chaos?" van BBC News van 3 april 2019 (stuk 7);
- het artikel "Taliban reject calls for Ramadan truce in Afghanistan" van BBC News van 3 mei 2019 (stuk 8);
- het artikel "Taliban and U.S. Start New Round of Talks in Qatar" van The New York Times van 1 mei 2019 (stuk 9);
- het artikel "The Top Conflicts to Watch in 2019: Afghanistan" van Council on Foreign Relations van 7 januari 2019 (stuk 10);
- het artikel "US stops tracking territory controlled in Afghanistan since it was 'of limited decision-making value'" van Task & Purpose van 1 mei 2019 (stuk 11);
- het artikel "Taliban announces spring offensive amid Afghan peace talks" van Aljazeera van 12 april 2019 (stuk 12).

2.2.2. Als bijlage bij de verweernota van verwerende partij van 9 juli 2019 worden referenties naar het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van juni 2019 en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2019 gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden daar dit artikel handelt over de bevoegdheid van de commissaris-generaal in het geval van een meervoudige asielaanvraag, terwijl *in casu* de door verzoeker ingediende asielaanvraag een eerste asielaanvraag betreft. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Voorafgaandelijk wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige ten opzichte van de Belgische asielinstanties. Dit wordt als volgt toegelicht: *“Op de dag van uw aanvraag tot internationale bescherming in België op 14 augustus 2015 verklaarde u 16 jaar en 11 maand oud te zijn. U baseerde zich op wat uw vader zei over uw leeftijd (CGVS p. 3). Wegens twijfel over uw beweerde leeftijd werd op 24 augustus 2015 een leeftijdsonderzoek verricht waarbij beslist werd dat u op die datum meerderjarig was en minimum 24.4 jaar oud was (zie administratief dossier).*

Het CGVS heeft begrip voor het feit dat iemand zijn exacte leeftijd niet weet in Afghanistan, waar dit vaak niet geregistreerd wordt. Toch kan men in veel gevallen een goede schatting van de leeftijd geven. Het verschil van maar liefst acht jaar tussen de door u aangegeven leeftijd en de leeftijd o.b.v. de botscan is echter te groot, ook voor iemand uit Afghanistan. Het kan ook niet verschoond worden door uw verklaring dat u zich baseerde op wat uw vader u zei over uw leeftijd. Het lijkt er dan ook op dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden met betrekking tot uw leeftijd, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid negatief beïnvloedt.”

Dit motief wordt door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat het onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Wat betreft verzoekers vluchtrelaas, te weten zijn vrees voor de taliban die hem wilden rekruteren nadat ze zijn broer en zus hadden vermoord, wijst de Raad erop dat deze problemen in de met gezag van gewijsde beklede arresten nrs. 195 844 en 209 553 van de Raad ongeloofwaardig werden bevonden.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidige beroepsprocedure geen elementen bij die de gedane inschatting van zowel het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) als de Raad in een ander daglicht stellen. Hij voert in zijn verzoekschrift geen schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, gaat niet langer in op zijn vluchtrelaas en vraagt enkel om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting naar Belgisch recht betreft van artikel 15, *sub c*, van de richtlijn 2011/95/EU, kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

In de bestreden beslissing zet de commissaris-generaal op basis van zeer recente landeninformatie over de provincie Kaboel, en ook meer specifiek over het district Surobi, vanwaar verzoeker afkomstig is, het volgende uiteen:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd.

UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surobi, provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>), COI Focus: Afghanistan – Veiligheidssituatie in het district Surobi (provincie Kabul) - 25 april 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_het_district_surobi_provincie_kabul_20190425.pdf en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van het beperkt aantal gewelddaden die in Surobi plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Volgens de meerderheid van de beschikbare bronnen staat het district onder controle of invloed van de overheid en er is amper rapportering van intern ontheemden (IDP's) die het district verlaten omwille van conflict-gerelateerd geweld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surobi, provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nalaat om concreet in te gaan op de veiligheidstoestand in het gebied waar hij van afkomstig is, wijst de Raad er samen met verwerende partij in de verweernota op dat de COI Focus van 25 april 2019 die aan het administratief dossier werd toegevoegd evenals de analyse van de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing specifiek betrekking hebben op het district Surobi in de provincie Kabul, zodat niet kan worden ingezien waaruit verzoeker afleidt dat er niet wordt ingegaan op de veiligheidstoestand in zijn regio van herkomst. Waar verzoeker wijst op de controle van de taliban over Surobi, wijst verwerende partij er terecht op dat uit de bronnen in de COI Focus en het EASO rapport van juni 2019 blijkt dat de Long War Journal, die in de EASO Guidance Note als objectieve bron wordt aangehaald, in april 2019 de provincie bestempelt als onder "government control or undetermined". Deze analyse dateert van na de rapportering van de taliban in december 2018 en kan dan ook als meer actueel en objectief correct beschouwd worden. Bijkomend merkt verwerende partij op goede gronden op dat waar blijkt dat de taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surobi, erop gewezen dient te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij licht dit als volgt toe in haar verweernota:

"Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surobi blijkt dat in de rapporteringsperiode van de COI Focus sprake

was van 13 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surobi dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.”

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat een loutere verwijzing naar de Afghaanse nationaliteit en Afghaanse herkomst voldoende is om de nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Uit voorgaande analyse van de veiligheidssituatie en de UNHCR Guidelines en EASO Guidance Note blijkt immers dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Daarom dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is.

Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten en persartikels waarbij hij ook de intensiteit van het conflict benadrukt, kan niet blijken dat de informatie in het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal er de verkeerde conclusies uit zou hebben getrokken. Integendeel, de door verzoeker aangereikte informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verwerende partij. Ook verzoekers selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier vermag geen ander licht te werpen op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal dienaangaande.

Waar verzoeker verwijst naar mogelijke toekomstige ontwikkelingen in het conflict, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Met een dergelijk sibillijns betoog toont verzoeker niet aan dat er ten aanzien van hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij wijst er in haar verweernota overigens nog op dat Cedoca de veiligheidssituatie in Afghanistan voortdurend opvolgt. Toekomstige ontwikkelingen en incidenten die kaderen binnen het beschreven geweldpatroon worden bij een volgende actualisatie van de COI Focus opgenomen. In het geval van fundamentele wijzigingen in het patroon van geweld wordt deze COI Focus versneld geüpdatet door Cedoca. Dit geldt eveneens voor fundamentele ontwikkelingen in de Afghaanse politieke context die invloed hebben op de veiligheidssituatie. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de loutere vaststelling dat er zich een nieuw (veiligheids)incident voordoet in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop deze COI Focus gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonde dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Dat zich in het district Surobi nog veiligheidsincidenten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal dat er voor burgers in het district Surobi, in de provincie Kaboel, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Surobi in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar dit district een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Immers, daargelaten de vraag of het geweld in de Uzbin vallei, zoals u voorhoudt, veel intenser is dan in de rest van het district, dient vastgesteld te worden dat het gegeven dat uw dorp in deze vallei gelegen is geen persoonlijk omstandigheid betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw.. Er kon namelijk vastgesteld worden dat u zich ook naar andere gebieden binnen uw district kan verplaatsen zodat u zich kan onttrekken aan (overigens in hoofdzaak doelgerichte) geweld in de Uzbin Vallei. U bent immers een jonge, gezonde man die bewezen heeft om op zelfstandige wijze te kunnen reizen van Afghanistan naar Europa en ook nog binnen Europa tussen de verschillende landen. Zo ging u van Afghanistan eerst naar Noorwegen waar u internationale bescherming verzocht. Door Noorwegen werd u dan teruggestuurd

naar Hongarije omdat u daar al eerder internationale bescherming had aangevraagd (CGVS p. 5). Omdat u Hongarije geen goed land vond, kwam u dan op eigen houtje naar België om hier nog asiel aan te vragen (Verklaring DVZ, p. 10, vraag 33). Van iemand die in staat is om te reizen naar meerdere landen waarvan hij de taal niet spreekt, kan eveneens verwacht worden dat hij binnen zijn district een korte afstand aflegt om zich te begeven naar andere dorpen wanneer hij zich wilt onttrekken aan het geweld in de Uzbin-vallei. Bovendien toonde u tijdens uw persoonlijk onderhoud duidelijk aan grote kennis te hebben van uw regio, hetgeen uw mobiliteit in uw regio kan vergemakkelijken (CGVS p. 11-13). Daarenboven stelde u dat u de broodwinnaar was thuis in Afghanistan en dat u uw familie zelf onderhield door te werken met uw vee en ook in de landbouw, hetgeen uw capaciteit om te werken en te wonen in een ander dorp in uw district kan vergroten (CGVS p. 6). Hoewel bijkomend, dient te worden toegevoegd dat u ook een zus heeft die in het districtscentrum van Surobi woont, dat buiten de Uzbin-vallei ligt en volledig onder de overheidscontrole valt. U verklaarde geen goede relatie te hebben met uw zus omdat haar man de dood van uw broer zou hebben veroorzaakt, hetgeen in het bovenstaande in de motivering inzake uw asielmotieven als ongeloofwaardig werd geacht en waarvan de ongeloofwaardigheid reeds tweemaal bevestigd werd door de RvV. Bijgevolg kan er aangenomen worden dat u over een netwerk beschikt dat u kan bijstaan. Aldus dient te worden vastgesteld dat er in casu geen elementen zijn die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit uw dossier blijkt integendeel dat u mogelijkheden hebt om zich te verplaatsen buiten de Uzbin-vallei in uw regio."

Louter stellen dat zijn graad van zelfstandigheid en het feit dat hij zich binnen zijn eigen district kan verplaatsen om veilige oorden op te zoeken irrelevant is, volstaat niet om de pertinente vaststellingen daarover te weerleggen of te ontkrachten. De Raad wijst erop dat het Hof Van Justitie van de Europese Unie heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Verzoeker dient aldus persoonlijke omstandigheden aan te voeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het vastgestelde willekeurig geweld dermate verhogen dat, hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofde bestaat. Vermits uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een jonge, gezonde man is die bewezen heeft om op zelfstandige wijze te kunnen reizen, dat hij een grote kennis heeft van zijn regio en dat hij de broodwinnaar was thuis, dient te worden vastgesteld dat er in casu geen elementen zijn die er op wijzen dat er voor hem omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit verzoekers dossier blijkt bovendien dat hij mogelijkheden heeft om zich te verplaatsen buiten de Uzbin-vallei in zijn regio.

Waar verzoeker wijst op de humanitaire gevolgen die een gewapend conflict met zich meebrengt, wijst de Raad er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Een algemene verwijzing naar de socio-economische situatie in het land van herkomst kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN